

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2025r.

sprawy **R. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 119§1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 28 listopada 2024r., sygn. akt II AKa 23/24,

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 14 listopada 2023r., sygn. akt III K 381/22

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszym zarzucie kasacji skarżący wskazał na wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt 2 k.p.k., mającej swoje źródło w nienależytej obsadzie Sądu II instancji. Uchybienie o tak doniosłej randze miało zdaniem autora kasacji polegać na zasiadaniu w składzie Sądu osoby

nieuprawnionej do orzekania w sądzie apelacyjnym, a mianowicie sędzi X.Y., powołanej na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia [...] 2022 roku, na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2021 z dnia [...] 2021 roku, co w świetle uchwały z dnia 23 stycznia 2020 roku składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (sygn. akt: BSA 1-4110-1/20) skutkuje uznaniem, iż Sędzia ta powołana została na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w sposób wadliwy, naruszający standardy niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Zarzutowi temu nie można jednak przypisać cechy zasadności. Przede wszystkim w powyższym zakresie należy odwołać się do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22.

W tezie 2 tej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że *„brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”*.

Z powyższej uchwały nie wynika zatem, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa (dalej: KRS) po dniu 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem był nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Sytuacja taka wymaga przeprowadzenia testu bezstronności. W uzasadnieniu kasacji nie podniesiono tymczasem żadnych obiektywnych okoliczności, które dostarczyłyby przekonujących argumentów za przyjęciem, że Sędzia orzekająca w składzie Sądu Odwoławczego nie powinna brać udziału w omawianej sprawie.

Argumentów takich nie dostarcza także lektura uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2021 z dnia [...] 2021r. Nie daje ona jednoznacznych

i obiektywnych podstaw do uznania, że powołanie sędzi X.Y. na urząd sędziowski w sądzie wyższej instancji wynikało z nagłego, nieuzasadnionego przyspieszenia jej kariery zawodowej w ostatnich latach, nie zaś z doświadczenia zawodowego i pozytywnej oceny sposobu pełnienia przez nią urzędu. Wniosków takich nie dostarczył także test przeprowadzony wobec sędzi X.Y. w sprawie o sygn. akt III KK 612/23. Aktualnie brak jest jakichkolwiek powodów aby przyjąć, że ocena dokonana dla potrzeb niniejszej sprawy mogłaby być odmienna.

Jednocześnie dodać wypada, że oceny moralne osób decydujących się na udział w procesie nominacyjnym prowadzonym przez organ o takim charakterze jak Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana po 2018r., nie mieszczą się w kategorii zachodzenia bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Z tych wszystkich względów zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przechodząc do drugiego zarzutu kasacji, w którym wskazano na uchybienie art. 4, 5§2 i 7 k.p.k. w zw. z art. 433§2 k.p.k., dla porządku wspomnieć wypada, że prawidłowo skonstruowany winien wskazywać on, jako naruszony, w pierwszej kolejności art. 433§2 k.p.k. Ten bowiem przepis procedury Sąd Odwoławczy mógł naruszyć bezpośrednio, pozostałe zaś, w sytuacji, gdy Sąd ten nie czynił samodzielnych ocen materiału dowodowego ani ustaleń faktycznych w sferze samego sprawstwa R. S. , winny zostać wskazane jedynie pomocniczo, w celu wskazania, w jakim zakresie, w odniesieniu do zarzutów apelacyjnych, kontrola odwoławcza miała zostać nieprawidłowo przeprowadzona.

Odnosząc się zaś do meritum – zarzut ten również należało ocenić jako niezasadny. Argumentacja obrońcy stanowi w znacznym zakresie powtórzenie treści uzasadnienia apelacji, nie wskazuje natomiast, jakich uchybień miał dopuścić się Sąd Odwoławczy przeprowadzając kontrolę odwoławczą orzeczenia Sądu *meriti*. Tymczasem Sąd II instancji odniósł się do postawionych w zwyczajnym środku odwoławczym zarzutów, rzetelnie omówił zarysowaną w nim problematykę oceny materiału dowodowego i wykazał, w sposób jasny i klarowny, ich niezasadność. Skarżący podjął się nie tyle merytorycznej krytyki stanowiska Sądu Odwoławczego, co wszedł w polemikę z poczynionymi przez niego ocenami.

Tymczasem Sąd II instancji wykazał, że zasadniczym materiałem dowodowym w sprawie były zeznania pokrzywdzonej i jej partnera, nie zaś nagrania, zdjęcia, czy wydruki materiałów prasowych i zrzuty ekranu, do których niezmiennie odwołuje się autor kasacji. Te drugie miały tylko potwierdzać fakt, że N. S. i M. S. byli adresatami zniewag i gróźb. Analiza motywów pisemnych orzeczeń sądów orzekających w sprawie nakazuje uznać ponadto, że sądy te miały na uwadze istniejący pomiędzy stronami konflikt, co wymagało od organów procesowych zachowania stosownej ostrożności i czemu oba sądy sprostaly (*vide* choćby str. 6-7 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego). Nie sposób też mówić o braku krytycyzmu ze strony Sądów – motywy pisemne przekonują o ich rozważności, bezstronności i w efekcie rzetelnym rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[J.J.]

[a.ł.]